

La crisi de l'euro ▶ Les mesures de la cimera

Pàgines 2 a 6 >>>

La taxa Tobin comença a guanyar adeptes en el si del G-20

◉ Sarkozy agraeix el suport de l'Argentina i el Brasil per gravar les transaccions

◉ El milionari Bill Gates exerceix com a defensor de l'impost a Cannes

ROSAMARÍA
Sánchez
CANNES

De mica en mica, la taxa sobre les transaccions financeres que propugna la zona euro comença a obrir-se pas entre els líders del G-20. No és moment de llançar les campanes al vol però representants d'un centenar d'organitzacions no governamentals (oenagés) convidades a participar en la cimera dels 20 països més rics i emergents del món van expressar ahir la seva esperança en el pas endavant que pot significar la cimera de Cannes, malgrat estar abduïda pels problemes de Grècia i l'euro.

Amb l'anomenada taxa Tobin es busca que el sector financer contribueixi a la sortida de la crisi i al desenvolupament dels països més desfavorits. La seva aplicació s'ha convertit en el símbol dels que reclamen del G-20 que sigui alguna cosa més que un forum per salvar el capitalisme i les institucions financeres, que és com es percep entre els moviments antiglobalització. D'aquí ve que la figura de Robin Hood (el bandit que robava als rics per repartir-ho entre els

pobres) s'hagi convertit en icona de l'impost.

El gir que suposa la cimera de Cannes és que ja no es jutja imprescindible el consens de tots els membres del G-20 com a condició prèvia per aplicar la taxa sobre les transaccions financeres internacionals.

França i Alemanya -que impulsen aquesta iniciativa juntament amb la mateixa Comissió i el Parlament europeu i països com Espanya- creuen ara que és suficient comptar amb un grup representatiu de països per «obrir camí». Aquest enfocament permet passar per alt el rebuig a la taxa que professen EUA, Regne Unit, Xina, Canadà, Japó i Austràlia. El president francès va informar ahir de l'actitud positiva expressada pel Brasil i l'Argentina i va confiar que aviat es constituirà «un grup de països per liderar aquest assumpte». «És un bon pas», van valorar els representants de les oenagés. «Pas a pas anem avançant en el consens perquè la taxa pugui ser aplicada globalment», va valorar la ministra espanyola Elena Salgado.

EQUIVOC AMB OBAMA / La taxa Tobin va trobar ahir un inesperat i potent aliat en la persona del multimilionari Bill Gates. El fundador de Microsoft va participar en la cimera de Cannes

REUTERS/CHRIS RATCLIFFE

LA BELLESA DE LA PETITA GIULIA ES COLA A LA CIMERA

Cannes o Obama i Sarkozy van comparèixer davant la premsa després de mantenir una reunió bilateral. El president nord-americà va aprofitar per felicitar el francès pel naixement de la seva filla Giulia

el 19 d'octubre. «Estic segur que Giulia ha heretat el físic de la seva mare, no el del seu pare», va fer broma Obama davant un Sarkozy amb cara llarga que, no obstant, va encaixar la broma amb humor.

com a convidat especial del president Sarkozy per presentar un informe sobre el finançament del desenvolupament que inclou l'aplicació d'una taxa financera. Segons Gates, una petita taxa del 0,10% sobre les transaccions d'accions o del 0,02% en les de bons reportarien 48.000 milions d'euros als països del G-20 o 9.000 si només s'apliqués als països europeus més grans. Una aplicació més àmplia reportaria de 100.000 a 250.000 milions de dòlars, segons el milionari.

Va ser el mateix Sarkozy qui va sembrar la confusió sobre un possible suport de Barack Obama a aquesta taxa. En una compareixença conjunta Sarkozy va afirmar que creia haver trobat amb el líder americà una «comuna anàlisi sobre com aconseguir que el món de les finances contribueixi a resoldre la crisi actual». L'equívoc va ser de tal dimensió que la Casa Blanca es va veure obligada a puntualitzar. «El president comparteix els objectius que la cancellera Merkel i el president Sarkozy tenen

de garantir que el sector financer contribueixi amb una quota apropiada a la resolució de la crisi», va explicar el conseller de la Casa Blanca, Michael Froman.

L'AMBIT / Però entre la UE i els EUA existeix una diferència d'enfocament. Mentre que els EUA proposen una taxa per als grans bancs, Brussel·les reclama una taxa a les transaccions financeres que podria recaptar 55.000 milions d'euros a l'any només a la UE, va aclarir Froman. ≡

Com deia el clàssic, «el que no pot ser, no pot ser i a més és impossible». En totes les crisis de deute, la situació la provoca el deutor. Normalment ve precedida per una crisi política derivada de la crisi social que provoca l'ajust. Com acostuma a passar, els creditors interpreten el paper d'amants ultratjats sense voler reconèixer el que se'ls ve a sobre. A Grècia ja s'ha activat l'atractor de caos. Ara només cal decidir si el caos és més o menys controlable o si provoquem el Lehman Brothers II i l'economia mundial torna a obrir la ferida de la recessió. Els economistes sempre recomanen la primera opció. Per aquesta raó, torno a adjuntar el full de ruta per solucionar el problema que estic escrivint des de la primavera passada.

Primer. S'ha de reestructurar el 100% del deute grec, inclòs el del Banc Central Europeu (BCE) i els socis, amb l'objectiu de reduir el paga-

Anàlisi

José Carlos Díez

ECONOMISTA EN CAP D'INTERWOONEY

Gestionant el caos

S'ha d'aturar l'austeritat que ens està matant i països com Alemanya, el Brasil i la Xina han d'aplicar plans d'estímul

ment d'interessos fins al 3% durant els primers anys. En el deute públic i del BCE no hi ha d'haver quitació a priori, però sí que s'han d'allargar els terminis i donar-los dos anys de cadència en el pagament d'interessos.

Segon. Cal permetre'ls que part d'aquest estalvi vagi a un pla d'inversions. Per això és necessari mantenir el finançament que podria anar amb càrrec a fons Feder i al Banc Europeu d'Inversions.

Tercer. S'ha d'actuar amb con-

tundència per aturar el contagi. El nou fons europeu no és operatiu i només s'ha d'encarregar de la solvència. Ha de ser el BCE el que intervingui en el mercat com han fet la Reserva Federal i el Banc d'Anglaterra. Ahir va perdre una altra oportunitat de posar en marxa un programa de compra de deute perifèric en temps i en quantitat definida i explícita com ha fet amb les cèdules però han de ser com a mínim 200.000 milions d'euros en sis mesos. El 2008 teníem dubtes sobre els efectes de les polítiques quantitatives, especialment sobre la inflació. Ara sabem que la inflació no apareixerà fins que es trenqui la trampa de liquiditat bancària i els diners embassats tornin a circular pel canal creditici a empreses i famílies. Una inflació del 4% o 5% durant dos anys en què hi hagi creixement és la millor medicina per al malalt. Fins i tot per als déficits públics ja que mantenint els salaris dels funcio-

naris n'hi ha prou perquè la inflació augmenti els ingressos i tanqui el forat fiscal que ha generat la crisi.

Quart. S'ha d'aturar l'austeritat que ens està matant, i com ha demanat la Comissió, els països amb marge fiscal, Alemanya, la Xina, el Brasil, han d'annunciar plans d'estímul.

El G-20 es reuneix avui i és el lloc idoni per a l'acord. Amb el PIB americà creixent, l'economia creant llocs de treball, la pujada de les borses a l'octubre més acusada de la història i l'acord de la cimera europea correm el risc que el G-20 tornés a ser una altra posada en escena per a la foto, sense mesures i compromisos concrets. Els ciutadans ja sabem que hi ha restriccions i que serà una carrera d'obstacles, però es tracta de dir-los que al final del túnel hi ha sortida. El caos encara és controlable però el marge d'acció preventiva s'esgota. ≡